

[Ole Bjørn Kraft.]

forsømt utrolig meget paa dette Omraade. Og man har Lov til at tilføje, at det, der er sket, stedsse er sket, fordi Ministeren har været udsat for et stærkt Pres, fordi der har været levende interesserede Folk, der ustandselig, om jeg saa maa sige, har løbet Ministeren paa Døren og bedt om, at der nu dog maatte komme en Beslutning i den ene og den anden Sag.

Vi kan bare se paa en saadan Ting som Mørklægningsspørgsmaalet. Planlæggelsen er blevet overladt til Militæret, og det hele er i Orden fra Militærets Side, men Ministeren har ikke i alle disse Aar villet give Tilladelse — og det har ikke noget at gøre med den nye Lov, Ministeren havde fuld Myndighed til at foretage det fornødne efter den første Lov — til at afholde Mørklægningsøvelser, skønt alle maa vide, at disse Øvelser er af fundamental Betydning for, at Befolkningen kan vide, hvordan den har at forholde sig, og at Politivæsenet, Brandvæsenet, Samaritervæsenet o. s. v. skal øves og ikke kan udføre den for Befolkningens Liv og Velfærd afgørende Tjeneste. Hvis de ikke faar denne Øvelse. Alle har været enige om, at disse Øvelser skal afholdes, den første Lov gaar ud fra det, Gaskommissionens Betænkning gaar ud fra det, den anden Lov gaar ud fra det. Man har ventet paa een Ting: Ministerens Beslutning. Men Ministeren kunde først beslutte sig i Krisedagene og umiddelbart derefter, da han blev udsat for den Kritik, alle kender. Først da kom den første Tilladelse til at afholde Mørklægningsøvelser.

Har Ministeren givet Tilladelse til Anskaffelse af det fornødne Materiel? Nej. Har Ministeren sørget for, at dette Materiel var til Raadighed, hvis en farlig Situation kom til at foreligge? Jeg skal senere ved en bestemt Lejlighed dokumentere, at et saadant Materiel overhovedet ikke er blevet anskaffet, og det kunde have været anskaffet, hvis Ministeren havde villet det, hvis han havde administreret i Overensstemmelse med den gældende Lov, hvis han havde haft Evne til at handle, saaledes som han burde handle.

Ministerens egne Udtalelser viser, at han meget vel har været klar over, at han ikke kan undskylde sig, at han ikke har Lov til at skyde Ansvaret for den Kendsgerning, at der intet er sket, over paa andre. Han har selv udtalt ved Landsraads-mødet i Luftværnsforeningen, at han ikke var uenig med Præsidenten i, at hele Myndigheden og hele Ansvaret laa hos ham. Ministeren har udtalt, at nu vilde Foran-

staltningerne ogsaa blive gennemført, han har udtalt, at den nye Lov var ikke nødvendig for at gennemføre de Foranstaltninger, jeg her har talt om. Hele Ansvaret ligger hos Indenrigsminister Dahlggaard og ikke noget som helst andet Sted.

Jeg har allerede i mit første Indlæg talt lidt om Gasmaskespørgsmaalet. Nu søgte Ministeren igen at give det Udseende af, at vi havde indtaget et andet Standpunkt i denne Sag, end vi har. Det skal jeg lade ligge. Jeg vil kun understrege, at alle sagkyndige, Rigsdagen, Luftværnsforeningen, hvor man vender sig hen, er enige om, at Hjelpepersonalet skal have Gasmasker, og for at der ikke skal være Tvivl derom, saa har Indenrigsministeren i April Maaned i Aar offentligt udtalt, at Luftbeskyttelseskolonner vil det, ligesom det er Tilfældet for Politiets Vedkommende, være rigtig at forsyne med Masker over for de forskellige Eventualiteter, der kan tænkes; de Personer, det her drejer sig om, vil ogsaa have modtaget fornøden Belæring i Brugen.

Men da Krisedagene satte ind, da var der ingen Gasmasker til Raadighed. Dette Personale skulde være gaaet ud i Byen uden at være beskyttet paa den Maade, hvorpaa de maa være beskyttet, hvis de skal være i Stand til at rydde Gaderne, at hjælpe de saarede, at rydde Tingene bort, saaledes at Trafikken kan gaa igen, at sørge for, at Elektricitets-, Varme- og Vandforsyningen bliver bragt i Orden, hvis den ødelægges. Det havde været helt umuligt, hvis et Gasangreb var sat ind, at udføre denne Gerning, for der var ingen Gasmasker til Personalets Raadighed.

Og det er ikke, fordi Ministeren ikke har vidst, hvad det drejede sig om, hvor mange der skulde anskaffes, eller at det var en Nødvendighed. I de to Beretninger, Dansk Luftværnsforening har udsendt til Offentligheden, er der gjort omhyggeligt og nøje Rede for, hvor mange det drejede sig om; Professor S. P. Sørensen har opgjort det til 68 000. Og lad mig sige, at Luftværnsforeningen paa et tidligere Tidspunkt, skønt dens Midler paa det Tidspunkt var svage, anvendte meget betydelige Beløb til Anskaffelse af det Antal Gasmasker, der var nødvendige, for at vi kunde foretage de Instruktioner og Øvelser, som vore Instruktører skulde gennemgaa. Disse Masker, som private havde anskaffet i et Antal af 2 000, var de eneste, der var til Raadighed, den Dag Krisen satte ind — andre fandtes ikke.

Og hvordan er da Ministerens Stilling?